



Jēzus Kristus Tas Pats Vakar,
Šiandien ir Per Amžius

Gerb. Williamas Branhamas

PRATARMĖ

Ši knyga buvo parašyta taip, kad kiekvienas, skaitantis ją, suprastų, kad Jėzus Kristus vis dar tebėra žmonių Gelbėtojas ir Gydytojas.

Aš tikiu, kad Jis greitai vėl pasirodys.

Ši knygelė pasakoja, kaip Jis pasirinko vargšą berniuką ir pašaukė jį tarnavimui; kaip berniukas neilgam pabėgo nuo Jo, o paskui iš visos širdies atsigrėžė į Jį.

MALDA

O, Tėve Danguje, prašau, palaimink kiekvieną, beskaitantį šią knygą.

Leisk jiems suprasti, kad Tu ruošiesi pašaukti tokią galingą Bažnyčią, kokios mes dar niekada nematėme.

Mes vis dar tikime Tavimi.

Suteik stiprų troškimą kiekvienai širdžiai ir, o Vieninteli Teisingasis, padėk Savo nuolankiam tarnui toliau skelbti Tavo žinią.

Aš žinau – Tu paslėpei mane, kaip ir Mozę, nendrėse tam tikram tikslui.

Todėl, Tėve, padėk man šlovinti tavo vardą, nes aš prašau tavo Jėzaus vardu.

Amen.

Jėzus Kristus

Tas Pats Vakar,

Šiandien ir Per Amžius

Aš gimiau Cumberland Countyje, Kentuckyje, mažame rąstų namelyje. Mano tėvas ir motina susituokė jauni, o aš buvau pirmas jų vaikas. Mama pasakojo, kad kartą, kai aš buvau vos šešių mėnesių, tėvo nebuvo namuose, mes buvome keletą dienų užpustyti kalnuose. Mes neturėjome ko valgyti, ir mama vis labiau silpo. Pagaliau ji pagalvojo, kad artėja galas. Ji pasakojo, kaip surinko visus mūsų drabužius bei patalynę ir, laikydama mane rankose, viskuo mus abu apvyniojo, kad būtų kuo šilčiau.

Mielas skaitytojau, aš manau, kad būtų buvęs galas, jei tuo metu veiksmo vietoje nebūtų pasirodęs mūsų mylimas Išgelbėtojas. Bet Jis visuomet netoliese ir pasirodo reikiamu momentu. Jis prakalbo mielam senam geraširdžiui kaimynui ir liepė jam pasižiūrėti, kodėl jau keletą dienų nerūksta joks dūmelis iš mūsų kamino. Kai jis pasiekė trobelę ir įsiveržė ją, rado mus su mama mirštančius iš bado. Jis surado keletą malkų ir įkūrė laužą. Po to jis grįžo į savo trobelę atnešti mums truputį maisto. Greitai mes vėl sustiprėjome ir pasveikome. Dėl to tegu bus pagarbintas Jo vardas.

Neužilgo mes išvykome iš Kentuckio valstijos ir persikėlėme į Indianą. Tėvas nuėjo dirbti pas ūkininką netoli Uticos, Indianoje. Mes ten gyvenome maždaug metus, o paskui persikėlėme toliau – žemyn į Ohio slėnį. Praėjo keleri metai, ir aš pastebimai paaugau, kuomet Dievas man prakalbo.

Vieną vakarą ašėjau namo, nešdamas vandenį iš daržinės, kuri buvo už kvartalo nuo namų. Pusiaukelėje augo sena tuopa.

Man iškart po pamokų tą vakarą reikėjo eiti namo, o kiti kaimynų berniukai nuėjo žvejoti prie seno tvenkinio. Aš maldavau, kad ir man leistų eiti, bet tėtis pasakė, kad aš turiu atnešti vandens. Aš sustojau prie medžio pailsėti, kai staiga išgirdau vėją, šnarenantį lapuose. Aš supratau, kad niekur kitur vėjo nebuvo. Popietė atrodė labai rami. Aš atsitraukiau nuo medžio ir pastebėjau maždaug statinės dydžio vietą lapuose, pro kurią kiaurai prapūtė vėjas. Po to atsklido balsas, sakantis: “Niekada negerk, nerūkyk ar kitaip neteršk savo kūno, nes aš turiu tau darbą, kurį tu atliksi, kai tapsi vyresnis.”

Tai mane taip išgąsdino, kad aš nubėgau namo, bet niekuomet niekam apie tai nepasakojau. Aš niekada negalėjau gerti ar rūkyti. Aš tikiu, kad Dievas ruošiasi atlikti didžiulį darbą paskutinėmis dienomis.

Kai tapau tokio amžiaus, kad galėčiau būti jaunimo draugijoje, draugai erzindavo mane, vadindami lepūnėliu, nes aš nerūkiu ir negėriau. Jie sakydavo, kad net merginos rūko, ir kad jie turi daugiau drąsos, negu aš. Be to, aš gėdijausi pasakyti jiems, kas vyko mano gyvenime. Tačiau, mieli bičiuliai, šiandien apie tai kalbėdamas žmonėms, aš, žinoma, džiūgauju. Aleliuja!

Kai buvau apytikriai keturiolikos metų, medžioklėje buvau rimtai sužeistas. Aš ligoninėje praleidau septynis mėnesius. Dievas šaukė mane, bet aš nekreipiau dėmesio. Pašaukimas buvo vis labiau ir labiau tikroviškesnis. Bet užaugęs nekrikščioniškoje šeimoje, aš bandžiau tam priešintis. Daug kartų aš girdėjau tą tylų, ramų balsą, kviečiantį mane, bet aš nuo jo nosisukdavau. Aš pasidariau toks, kad negalėjau girdėti net užuominos apie bažnyčią.

Vieną dieną aš nutariau, kad radau būdą, kaip atsikratyti to šauksmo. Aš ruošiausi išvažiuoti į vakarus dirbti rančioje. Bičiuli, Dievas yra toks pat didis tenai, kaip ir bet kurioje kitoje vietoje. Jūs galite pasitikėti mano patirtimi. Kuomet Jis kviečia tave, atsakyk Jam.

Vieną 1927 metų rugsėjo rytą aš pasakiau mamai, kad ruošiuosi į turistinį žygį, į Tunnel Millą, kuris yra maždaug keturiolika mylių nuo Jeffersonvillio, kuriame mes tuo metu gyvenome. Aš jau buvau suplanavęs su draugais kelionę į Arizoną. Kai mama vėl mane išgirdo, aš buvau ne Tunnel Millyje, o Phoenixe, Arizonoje, bėgantis nuo Meilės Dievo. Rančos gyvenimas neilgam buvo malonus – greitai nusibodo, kaip ir kiti gyvenimo malonumai. Bet čia aš galiu pasakyti, tegu bus Pagarbintas Dievas, kad pergyvenimas su Jėzumi kuo toliau, tuo vis labiau tampa nuostabesnis ir niekada nenusibosta. Jėzus visuomet suteikia tobulą ramybę ir paguodą.

Daug kartų aš girdėdavau pučiantį vėją aukštose pušyse. Atrodė, tarytum girdėčiau Jo balsą, šaukiantį toli miške: “Adomai, kur tu esi?” Žvaigždės atrodė taip arti, lyg galėtum paliesti jas rankomis. Dievas, rodos, buvo čia pat.

Vienas dalykas, man atrodo toks reikšmingas šioje šalyje, yra keliai dykumoje. Jei kartais pasuktumėte iš kelio, galite lengvai pasiklysti. Kiek kartų turistai, pamatę mažas dykumų gėles, pasuka iš tiesaus kelio jų pasiskinti. Jie klajoja dykumoje, pasiklysta ir atsitinka taip, kad net miršta iš troškulio. Lygiai taip ir Krikščionio kelyje: Dievo – tiesus kelias. Jis apie tai kalba Izaijo 35 skyriuje. Jis pavadintas “Šventumo keliu”. Daugelį kartų maži pasaulio malonumai atitraukia jus nuo tiesaus kelio. Po to jūs prarandate Dievo pajautimą. Kartais pasiklydusiems dykumoje pasirodo miražas. Žmonėms, mirštantiesiems iš troškulio, rodosi upė ar ežeras. Daug kartų žmonės bėga paskui juos, krenta, ir pasijunta besimaudantys karštame smėlyje. Kartais šėtonas parodo jums tai, ką jis vadina pasilinksminimu. Tai yra tik miražas, tiktai kažkas nerealaus. Jei jūs paklausysite, tik rūpesčiai pasipils ant jūsų galvos. Nekreipkite į jį dėmesio, mielas skaitytojai. Tikėkite Jėzumi, kuris teikia gyvybės vandenį alkstantiems ir trokštantiesiems.

Vieną dieną aš gavau laišką iš namų, kuriame pranešama, kad vienas iš mano brolių labai serga.

Tai buvo Edvardas, gimęs po manęs. Aš, žinoma, galvojau, kad nieko rimta, todėl tikėjau, kad jis pasitaisys. Bet vieną vakarą, praėjus keletui dienų, grįždamas iš miesto ir eidamas pro rančos valgyklą, aš pamačiau popieriaus lapą ant stalo. Aš paėmiau jį. Perskaičiau: “Billai, atvažiuok į šiaurinę ganyklą. Labai svarbu.” Perskaičiau raštelį, ir po to mes su draugu nuėjome į ganyklą. Pirmas žmogus, kurį aš sutikau, buvo senasis Lone Staras, girininkas, dirbantis rančioje. Jo vardas buvo Durfy, bet mes jį vadinome “Pop”. Jo veidas buvo liūdnas, kai jis pasakė: “Billai, bičiuli, aš turiu tau blogų naujienų.” Tuo metu priėjo darbų vykdytojas. Jie man pasakė, kad ką tik atėjo telegrama, pranešanti apie mano brolio mirtį.

Mielas drauge, akimirksnį aš net negalėjau pajudėti. Tai buvo pirmą mirtį mūsų šeimoje. Bet noriu pasakyti, kad pirmas dalykas, apie kurį aš pagalvojau, – ar jis buvo pasiruošęs mirti. Kai aš apsisukau ir pažvelgiau į geltoną preriją, ašaros pradėjo tekėti mano skruostais. Aš prisiminiau, kaip mes kartu kovojome, kai dar buvome maži berniukai ir kaip mums tai buvo sunku.

Mes eidavome į mokyklą pusalkaniai. Kojų pirštai lindo iš batų, ir mes turėjome nešioti senus paltus, susegtus prie kaklo, nes neturėjome marškinių. Taip pat prisiminiau, kaip vieną dieną mama į priešpiečių dėžutę mums įdėjo spragintų kukurūzų. Mes nevalgydavome kartu su kitais vaikais. Mes negalėjome atsinešti tokio maisto, kaip jie. Mes visada pasprukdavome už kalnelio ir ten valgydavome. Aš prisimenu, kad tą dieną, kai turėjome spragintų kukurūzų, įsivaizdavome, kad tai – tikra puota. Todėl, kad užsitikrinčiau savąją dalį, išėjau dar prieš pusiaudienį, paėmiau gerą saują prieš mano broliui pasiimant savąją dalį.

Stovėdamas ir žvelgdamas į tą saulės išdegintą preriją, aš mažiau apie visus tuos dalykus ir norėjau sužinoti, ar Dievas paėmė jį geresnėn vieton. Paskui Dievas vėl šaukė mane, bet, kaip visada, aš mėginau to išvengti.

Aš susiruošiau važiuoti namo į laidotuves. Kai Gerb. McKinny, kuris amžiumi tiktų man į tėvus, iš Port Fultono bažnyčios, pamokslavo laidotuvėse, jis užsiminė, kad “galbūt čia yra keletas žmonių, kurie dar nepažįsta Dievo, jei taip, laukiau jų tuomet.”

O, kaip aš įsitvėriau kėdės, Dievas vėl kvietė mane. Mielas skaitytojai, atsakyk Jam, kai Jis šaukia.

Aš niekada nepamiršiu, kaip po laidotuvių verkė nelaimingi, seni Tėtis su Mama. Aš norėjau grįžti į Vakarus, bet mama taip atkakliai prašė, kad galiausiai sutikau pasilikti, jei galėsiu susirasti darbą. Aš greitai gavau darbą Indianos Komunalinių Patarnavimų Bendrovėje, kur ir dabar tebedirbu.

Maždaug po dvejų metų, kai tikrinau skaitiklius skaitiklių parduotuvėje Gas Workse, New Albanyje, aš buvau apsinuodijęs dujomis ir savaitėmis nuo to kentėjau. Aš kreipiausi į visus gydytojus, kuriuos žinojau. Man nepalengvėjo. Aš kentėjau nuo padidėjusio skrandžio rūgštingumo, kurio priežastis buvo dujų poveikis. Man visą laiką darėsi vis blogiau. Aš kreipiausi į specialistus Louisvillyje, Kentuckyje. Galiausiai jie pasakė, kad tai – apendicitas ir reikia operuoti. Aš negalėjau patikėti, nes man šono niekada neskaudėjo. Gydytojai pasakė, kad jie nieko daugiau negali padaryti, kol neišoperuos. Galų gale aš sutikau operuotis, bet primygtinai reikalavau, kad jie naudotų vietinį nuskausminimą tam, kad galėčiau stebėti operaciją.

O, kaip aš norėjau, kad šalia manęs stovėtų kas nors, kas pažintų Dievą. Aš tikėjau malda, bet negalėjau melstis. Taigi, į operacinę kartu su manimi atėjo Pirmosios Baptistų Bažnyčios dvasininkas.

Kai jie nukėlė mane nuo stalo ant lovos, aš kuo toliau, tuo vis labiau silpau. Mano širdis sunkiai plakė. Aš jaučiau Mirtį virš savęs. Mano kvėpavimas vis dažnėjo. Aš maniau, kad pasiekiau savo kelio galą. O, bičiuli, jei kada nors tu atsidursi tokioje padėtyje, tu susimąstysi apie daugelį dalykų, kuriuos padarei. Aš niekada nerūkiau, negėriau, neturėjau kitokių blogų įpročių, bet aš žinojau, kad dar nesu pasiruošęs susitikti savo Dievą.

Mano drauge, jei tu esi tik šaltas, formalus bažnyčios narys, pasiekęs galą, tu suprasi, kad esi nepasiruošęs. Taigi, jei tai yra viskas, ką tu žinai apie mano Dievą, aš prašau tave: atsiklaupk ant kelių tiesiog čia ir prašyk Jėzų, kad tau leistų patirti Gimimą iš naujo, kaip Jis apie tai kalbėjo Nikodemui Jono 3 skyriuje; o, kaip skambės džiaugsmo varpai – šlovė Jo Vardui.

Ligoninės kambaryje pradėjo temti, tarytum jis būtų atsidūręs didžiuliuose miškuose. Aš galėjau girdėti pučiantį vėją medžiuose, bet atrodė, kad tai – labai toli miške. Galbūt girdėjote vėjo gūsi, švilpiančią lapuose ir vis artėjantį į jus.

Aš galvojau: “Na štai, tai mirtis ateina pasiimti manęs.” O! Mano siela turėjo susitikti Dievą, aš bandžiau melstis, bet negalėjau.

Vėjas artėjo vis garsėdamas. Lapai šlamėjo, ir nelauktai aš pasijutau mirštas.

Po to atrodė, kad aš vėl sugrįžau kaip mažas basakojis berniukas, stovintis ant to tako po tuo pačiu medžiu. Aš išgirdau tą patį balsą, sakantį: “Niekada negerk ir nerūkyk.” Ir aš girdėjau šlamančius lapus lygiai taip pat, kaip to medžio aną dieną.

Bet tuo metu balsas pratarė: “Aš šaukiau tave, bet tu nėjai.” Tai pasikartojo 3 kartus.

Paskui aš tariau: "Viešpatie, jei tai Tu, leisk man vėl grįžti į žemę ir aš skelbsiu Evangeliją nuo namų stogų ir gatvių užkampiuose. Aš apie tai papasakosiu kiekvienam!"

Kai šis regėjimas baigėsi, aš supratau, kad niekada dar nesijaučiau taip gerai. Mano chirurgas dar nebuvo išėjęs. Jis atėjo, pažvelgė į mane ir buvo nustebintas. Jis žiūrėjo taip, tarsi galvotų, kad aš jau turėjau būti miręs, paskui jis pasakė: "Aš nesu bažnyčią lankantis žmogus, mano patirtis yra pakankamai didelė, tačiau aš žinau, kad Dievas aplankė šį vaikina." Kodėl jis taip pasakė, aš nežinau. Niekas nieko į tai neatsakė. Jei aš tada būčiau žinojęs tai, ką žinau dabar, būčiau pakilęs iš tos lovos, šaukdamas: "Šlovė Jo Vardui!"

Po keleto dienų aš jau buvau pasiruošęs grįžti namo, bet vis dar buvau silpnas ir buvau priverstas nešioti akinius nuo astigmatizmo. Mano galva kratydavosi, kai aš minutėlę į ką nors pažvelgdavau.

Aš pradėjau ieškoti ir suradau Dievą. Ašėjau iš bažnyčios į bažnyčią, bandydamas rasti tokią vietą, kur būtų senoviškas altoriaus kvietimas. O štai liūdnoji dalis: aš nieko negalėjau rasti. Aš sakydavau, kad jei kada nors tapsiu krikščioniu, juo būsiu iš tikrųjų. Dvasininkas, išgirdęs mano pastebėjimą, pasakė: "Dabar, Billai bičiuli, tu jau nukrypsti į fanatizmą." Aš pasakiau, kad, jei kada nors tapsiu tikinčiuoju, norėčiau pajauti tai lygiai taip, kaip pajautė apaštalai.

O, šlovinkime Jo vardą. Aš įtikėjau vėliau ir vis dar tikiu, o su Jo pagalba gyvensiu tuo visada.

Vieną vakarą aš taip troškau Dievo ir tikrojo pajautimo, kad išėjau į seną pašiūrę namo gale ir pabandžiau melstis. Aš nežinojau kaip melstis, todėl aš tiesiog pradėjau kalbėti Jam, kaip būčiau kalbėjęs bet kam kitam. Viskas iškart nušvito pašiūrėje ir susiformavo kryžius, o balsas nuo kryžiaus prakalbo į mane kalba, kurios aš negalėjau suprasti. Paskui tai pradingo. Aš buvau apstulbęs. Kai atgavau žadą, vėl

meldžiausi: “Viešpatie, jei tai Tu, prašau, vėl ateik ir kalbėk su manimi.” Aš skaitydavau savo Bibliją nuo to laiko, kai grįžau iš ligoninės, ir perskaičiau Jono 4: “Mylimieji, tikėkite ne visomis dvasiomis, bet išbandykite jas, ar jos yra nuo Dievo.”

Aš žinojau, kad man buvo pasirodžiusi dvasia, o kadangi aš meldžiausi, ji ir vėl pasirodė. Paskui man atrodė, tarsi tūkstantis svarų būtų nuimtas nuo mano sielos. Aš pašokau ir nubėgau į namą, ir atrodė, tarytum aš bėgčiau ore.

Mama paklausė: “Billai, kas tau atsitiko?” Aš atsakiau: “Aš nežinau, bet aš tikrai gerai ir puikiai jaučiuosi.” Aš nebegalėjau ilgiau pasilikti namuose. Aš turėjau išeiti ir bėgti.

Aš paskui supratau, kad jei Dievas norės, kad aš pamokslaučiau, jis išgydys mane, todėl aš nuėjau į bažnyčią, kur buvo tikima aliejaus patepimu, ir aš buvau akimirksniu išgydytas. Paskui aš supratau, kad apaštalai turėjo kažką daugiau, ko dabar daugelis dvasininkų neturi. Apaštalai buvo pakrikštyti Šventąja Dvasia ir todėl galėjo gydyti sergančius ir daryti galingus stebuklus Jo vardu. Todėl aš pradėjau melstis, kad būčiau pakrikštytas Šventąja Dvasia ir tai gavau.

Vieną dieną, maždaug praėjus šešiams mėnesiams, Dievas suteikė man širdies troškimą. Jis kalbėjo man didžiulėje šviesoje, liepdamas eiti pamokslauti ir melstis už sergančiuosius, o Jis išgydys juos, kokia liga besirgtų. Aš pradėjau pamokslauti ir dariau tai, ką Jis man liepė daryti. O, bičiuli, aš nežinau, nuo ko pradėti tau pasakoti, kaip visa tai įvyko: aklietė praregėjo. Luoši vaikščiojo, vėžys buvo išgydytas ir buvo įvykdyti visų rūšių stebuklai.

Vieną dieną Indianoje, Jeffersvillyje, Spring gatvės pradžioje, po dviejų savičių atgimimo, aš krikštijau 130 žmonių. Buvo karšta rugpjūčio diena ir ten dalyvavo apie trys tūkstančiai žmonių. Aš buvau bekrikštijas maždaug 17-tą žmogų, kai staiga aš vėl išgirdau tą ramų, nežymų balsą, jis pasakė: “Pažvelk į viršų.” Tą karštą rugpjūčio dieną dangus

buvo lyg žalvarinis. Beveik tris savaites nebuvo jokio lietaus. Aš vėl išgirdau balsą ir dar trečią kartą jis ištare: “Pažvelk į viršų.”

Aš pažvelgiau į viršų, ir iš dangaus nusileido didelė ryški žvaigždė, kurią aš jau buvau matęs daugelį kartų, bet jums nesakiau. Daug kartų aš pasakojau žmonėms apie jos pasirodymą, bet jie tik šypsojosi ir sakė: “Billai, tu tik įsivaizduoji tai. Arba galbūt tu susapnavai.” Bet, tegu bus pagarbintas Dievas, tą kartą Jis visiems aiškiai pasirodė, nes priėjo taip arti manęs, kad aš net negalėjau kalbėti. Po kelių sekundžių aš sušukau ir daug žmonių, pažvelgę į viršų, pamatė žvaigždę tiesiog virš manęs. Vieni alpo, kiti šaukė, dar kiti nubėgo. Paskui žvaigždė grįžo į dangų, o vieta, iš kurios ji nusileido, buvo apie penkiolikos pėdų pločio, ir ta vieta tebejudėjo ir tebeplakė aplinkui, tarytum bangos banguotų. Toje vietoje susiformavo mažas baltas debesėlis, o žvaigždė pakilo į tą mažą debesėlį.

Mielas skaitytojau, jei tik aš turėčiau vietos šioje knygelėje, papasakočiau tau daug dalykų: kaip buvo pastatyta mūsų maldykla, apie tai, kaip turėjome daugelį galingų prabudimų. Žmonės atvažiuodavo iš toli ir iš arti, kad būtų išgydyti. Bet aš noriu, kad ši knygelė būtų pakankamai maža ir pigi, kad kiekvienas galėtų ją įsigyti. Šitai leis tau sužinoti, kad Jėzus Kristus vis dar toks pat, koks buvo vakar, šiandien ir bus per amžius, ir kad tu įtikėtum ir būtum išgelbėtas. Bet kuriuo metu mūsų prabudimų susirinkimai yra netoliese, jei galėsi, apsilankyk juose.

LIUDIJIMAI

Toliau sekančiuose puslapiuose jūs rasite kelis asmeninius liudijimus žmonių, kurie buvo išgydyti kai kurių mūsų susirinkimų metu.

Aš buvau ligoninėje New Albanyje, Indianoje, kai išgirdau apie Br. Branhamą. Aš buvau mašinos partrenkta. Praktiškai visi mano šonkauliai buvo sulaužyti. Nugara buvo pažeista. Medicinos požiūriu aš buvau beviltiškoje padėtyje.

Br. Branhamas meldėsi už mane, akimirksniu mano šonkauliai atsistatė į savo vietas, o taip pat ir nugara. Daktaras to negalėjo suprasti. Aš atsikėliau, apsirengiau, nuėjau namo ir išėjau į darbą.

Šlovė Dievui dėl Jo Gydyimo Galios.

William H. Merrill, 1034 Clark St., New Albany, Ind.

Aš daugelį metų buvau invalidė. Kažkada buvau prirakinta prie lovos. Mano galūnės buvo sulaužytos, todėl aš negalėjau vaikščioti. Gydytojas pasakė, kad aš niekada nebegalėsiu vaikščioti. Aš išgirdau apie Br. Branhamą ir kaip Dievas atsako į jo maldas. Taigi, aš paskambinau jam. Jis su kitu jaunu vyru, vardu DeArk, atėjo ir pasimeldė už mane. Mano galūnės nedelsiant išgijo. Aš galėjau vaikščioti. Aš iki šiol vaikštau. Tai atsitiko prieš 4 metus.

Aš šlovinu Dievą už Jo nuostabią Jėgą.

Mrs. Mary Der Ohanion, 2223 E. Oak St., New Albany, Ind.

TIEMS, KURIUOS TAI SUDOMINTŲ:

Aš invalidė buvau visai trumpą laiką. Mano galūnės buvo sulaužytos ir aš niekada daugiau nebūčiau galėjusi vaikščioti. Tai pagal gydytojo tvirtinimus. Mano sūnus nuvežė mane į Br. Billo susirinkimą invalido vežimėlyje. Tą vakarą aš mačiau vaikstant žmogų, kuris nevaikščiojo jau 18 metų. Aš taip pat mačiau žmogų, atgavusį regėjimą ir vaikščiojusį bažnyčioje be niekieno pagalbos. Jis 40 metų buvo aklas ir buvo išgydytas, kaip daugelis kitų invalidų ar kitomis ligomis sergančių žmonių. Taigi, atėjus laikui melstis už mane, aš turėjau pasitikėti Jėzumi, kad Jis yra tas pats vakar, šiandien ir per amžius. Br. Billas meldėsi už mane, paėmė mane už rankos ir pasakė: „Jėzaus vardu — eik.“

Aš pajaučiau Dievo jėgą, nusileidžiančią ant manęs. Mano galūnės, gulėjusios prieš mane, nusileido ant žemės — aš pradėjau vaikščioti, ir, šlovė Dievui, aš palikau savo seną invalido vežimėlį ir parėjau į namus, kurie buvo už keleto kvartalų.

Mrs. T. Hargrove, 149 Spring St., Jeffersonville, Indiana

Prieš dvejus metus aš sirgau vėžiu ir buvau pasmerкта mirčiai. Aš jau pažinojau Br. Billą. Pažinojau jį esant teisingą žmogų ir buvau daugelyje jo susirinkimų. Dievas laimina jį ir daro daug daug stebuklų per jį. Aš pakviečiau jį pasimelsti už mane. Mano vėžys pranyko.

Aš iki šiol laiminga, šlovinanti ir dėkojanti Dievui.

Mrs. L. Stinner, Missouri Ave., Jeffersonville, Indiana

Mūsų šeimos gydytojo teigimu, man gyventi tebuvo likę kelios valandos. Aš jau 3 metus sirgau vėžiu.

Vyras, vardu Wiseheart, papasakojo man apie Br. Billą. Jie važiavo 35 mylias per sniegą ir ledą, kad pasiektų mane. Tuo

laiku, kol jie važiavo iki manęs, mano draugai ir giminės susirinko pasimatyti su manimi paskutinį kartą. Mano dukterys nupirko šarvojimo drabužius, kad aprengtų mane. Aš buvau beveik be sąmonės, kai Br. Billas atvyko. Jis paprašė visų netikinčiųjų išeiti iš kambario. Tada jis atsiklaupė ir meldėsi už mane. Kai jis uždėjo savo ranką ant manosios, pajaučiau ant savęs Dievo jėgą, ir tuojau pat pajutau, kad mano kūne vėžio nebeliko.

Aš pakilau ant kojų, šlovindama Dievą dėl jo galios. Tai atsitiko prieš 4 metus ir nuo to laiko aš nebesergu vėžiu.

Garbė Dievui dėl Jo Gerumo.

Mrs. Sarah Hoyse, Middletown, Ind.

Aš buvau invalidu nuo gimimo. Aš negalėjau vaikščioti ir judinti rankų bei plaštakų. Aš išgirdau, kur vyksta Br. Branhamo nuostabių išgyjimų susirinkimai. Aš dalyvavau ir mačiau daugelį nuostabių dalykų, kurie įvyko dėl tikėjimo Jėzaus vardu ir rankų uždėjimu.

Br. Billas meldėsi už mane, po to pažvelgė tiesiai į mane ir pasakė: “Jėzaus vardu — eik.” Aš pajaučiau, kad Dievo jėga pasklido visame mano kūne. Aš paklusau, ir pirmą kartą savo gyvenime pradėjau vaikščioti. Aš buvau 35 metų amžiaus.

Dievas šiomis paskutinėmis dienomis daro nuostabius dalykus.

Garbė Jo vardui per amžius.

Mūsų mažoji mergytė Betty sirgo jau nuo trejų mėnesių. Mes kreipėmės į du garsius gydytojus mieste, bet, tikriausiai, jie negalėjo surasti priežasties. Taipogi kreipėmės į daugelį įžymių dvasininkų iš miesto ir rajono, kurie meldėsi už ją. Jai pastoviai

darėsi vis blogiau. Tada mes kreipėmės Jeffersonvillyje, Indianoje į žmogų, vardu Gerb. Wm. Branhamas, kuris turėjo Dieviško gydymo dovaną. Br. Billas, kaip jį vadina, tuoj pat atvyko pas mus. Po valandų meldimosi jis įėjo ir pasakė mums, kad Viešpats parodė jam regėjimą, ką daryti su mūsų mažąja Betty. Ji buvo tik oda ir kaulai, ir kratėsi visą laiką lyg būtų paralyžuota. Br. Billas paklausė mūsų, ar mes tikėsime Dievu ir ar klausysim, ką Jis sakys daryti. Paskui jis meldėsi už ją Jėzaus vardu, mūsų mažoji mergytė nedelsiant išgijo. Tai atsitiko maždaug prieš 10 mėnesių. Dabar mūsų mažoji Betty yra visiškai sveika ir tokia stora, kokia tik begali būti. Man bus malonu parašyti visiems dėl jos išgijimo, ar dėl bet kurių kitų išgijimų, įvykusių prabudimo susirinkimų, kuriuos Br. Branhamas turėjo čia, St. Louise 1945 metais, metu.

Išgijimai, kurie įvyko St. Louiso Prabudimo metu, aprašyti Br. Branhamo knygoje “Dangiški Regėjimai”. Būtinai perskaitykit ją.

Rev. Robert Daugherty, 2009 Gano Ave. St. Louis, Mo.

TIEMS, KURIUOS TAI SUDOMINTŲ:

Aš pragulėjau lovoje ant nugaros 8 metus ir 9 mėnesius, sirgdama tuberkulioze, ir gydytojai apleido mane. Aš svėriau vos 23 kg ir atrodė, kad visos viltys žlugo. Tuomet iš Jeffersonvillio, Indianos, maždaug už 35 mylių nuo mūsų namų, atvyko Gerb. Wm. Branhamas, regėjime pamatęs pagautą ėriuką, dykumoje šaukiantį “Milltown” (tai, kur aš gyvenu). Br. Branhamas čia niekada nėra buvęs ir nieko nepažinojo iš čia. Įėjęs į vidų, jis uždėjo ant manęs rankas ir meldėsi už mane mūsų brangaus Viešpaties Jėzaus vardu. Atrodė, tarytum kažkas apėmė mane, ir aš iškart pašokau ant kojų, dėkodama Dievui už Jo galią išgydyti. Aš išėjau pro duris pirmą kartą per 8 metus, po to krikštijausi upėje Jėzaus Kristaus vardu. Aš

dabar groju pianinu čia, Baptistų bažnyčioje. Daug daugiau atėjo su šiuo puikiu išgijimu. Aš neturiu galimybės šiame liudijime visa tai aprašyti. Aš mielai parašysiu ir pilnai papasakosiu apie savo išgijimą visiems besidomintiems.

Georgia Carter, Milltown, Indiana

TIEMS, KURIUOS TAI SUDOMINTŲ:

Aš buvau išoperuotas ir nuo operacijos prasidėjo vėžys. Aš viską dariau, ką žinojau, kad pasveikčiau, bet man nesisekė. Mano žmona taip pat sirgo ir mes išgirdome apie Gerb. Branhamą ir kaip Dievas veikė per jį, gydymas sergančiuosius. Maždaug prieš šešis mėnesius, vieną sekmadienio popietę mes nuėjome į jo namus, o kai atvykome, radome ir kitus, atvykusius tuo pačiu tikslu ir išgydytus. Po to mes kalbėjome su Br. Branhamu ir paklausėme jo, ar dėl mūsų gali būti kas nors padaryta. Mes pasakėme, kad esame katalikai, tačiau jis pasakė mums, kad Dieviškas išgijimas pasiekiamas visiems, kurie tiki. Jis atkreipė mūsų dėmesį į damą katalikę, kuri atgavo regėjimą, kadangi paprašė Dievo jai padėti, o dabar ji skaito smulkų šriftą. Ji taip blogai matė, kad ją parvesdavo namo. Paskui mes su žmona meldėmės ir abu buvome išgydyti. Mano vėžys išnyko! Mes dabar esame tokie laimingi ir sveiki, kad aš kiekvieną rytą, atsikėlęs iš lovos, 3 valandas meldžiuosi už Br. Branhamą ir jo darbą Dievui. Čia, šiame mieste aš užsiimu elektros bizniu ir kiekvieną sekmadienio rytą mes einame į rytines mišias, o paskui skubame per tiltą į Branhamo Maldyklą. Taip pat mes lankome vakarines pamaldas ir trečiadienio vakarinius maldos susirinkimus. Mes nuostabiai praleidžiame laiką ir atrodo, tarsi gyventume naujame pasaulyje. Aš su malonumu atsakysiu į bet kurį laišką dėl informacijos apie mano išgijimą suteikimo.

Louis H. Head, 417 Garnet Court, Louisville, Ky.

Aš noriu pridurti savo liudijimą Dievo šlovei dėl Dieviško išgijimo. Maždaug tris metus man kėlė skausmą egzema, kuri plito ir darėsi vis blogiau, kol viršutinė rankų pusė ir padai tapo vientisu šašu. Tos vietos buvo smarkiai ištinę ir labai skausmingos. 1945 metų balandžio 11 dieną Br. Branhamas patepė mane ir maldoje uždėjo rankas, tačiau vietoj to, kad man pagerėtų, man vis blogėjo, ir aš toliau vartočiau tepalą rankoms ir kojoms, ir galvojau, kad galbūt buvo priežastis, dėl kurios aš nebuvo išgydyta. Todėl nutariau nebenaudoti jokių vaistų ir pilnai palikti savo ligą Viešpačiui. Birželio 10-tą Br. Branhamas su Br. Sewardu vėl meldėsi už mane ir Viešpats išgydė mane, Pagarbintas Jo šventas vardas! Kažkada anksčiau Br. Branhamas patepė mane dėl silpnos kelties. Man kojas skaudėjo taip, kad vaikščioti buvo kančia. Bet nuo tada, kai buvau patepta, mano kojos sustiprėjo ir šiandien kojos mažiau pavargsta, einant ilgus atstumus, negu prieš patepimą žengiant vos žingsnelį. Ir aš norėčiau pridurti, kad tai nėra pirmas mano pergyvento Dieviško išgydymo atvejis. Prieš dvidešimt vienerius metus aš apsilankiau susirinkime, kurį vedė Gerb. C. H. Ericksonas iš Columbus, Indianos. Kiti buvo išgydyti nuo daugelio negalavimų, o kadangi aš ilgą laiką kentėjau nuo aštrios formos kataro, o ant dešinės akies buvo auglys, kuris iš dalies dengė mano regėjimo lauką (laikui bėgant aš būčiau apakusi), aš taip pat paprašiau Viešpatį padaryti mane sveika ir Jis tai padarė. Aš niekada daugiau nebesijaudinau dėl jokių negalavimų. Aš gavau šį palaiminimą sėdėdama savo vietoje, nors neprašiau Gerb. Ericksono maldos. Aš buvau išgijimų liudininke, girdėjau ir skaičiau kitų liudijimus. Beveik prieš dvejus metus ašėjau pro namą netoli nuo Prospecto, Kentuckyje. Mažas, liguistas vaikas gulėjo ant gulto kieme, o mama papasakojo man, kad praėjo keturi mėnesiai, o jis visą savo trumpą gyvenimą buvo nesveikas. Jis buvo labai liesas ir negalėjo maitintis, neklykdamas iš skausmo. Sekantį sekmadienį aš papasakojau Br. Branhamui apie vaiką. Jis su tikinčiaisiais susirinkime meldėsi už kūdikį, o po keleto

savaičių aš vėl ėjau pro tą namą ir klausinėjau apie vaiką. Jis taisėsi ir jo svoris augo. Aš užėjau jo aplankyti, jis maitinosi ir aš iš tiesų gerėjausi juo. Yra parašyta, kad mūsų dangiškasis Tėvas davė Savo sūnui Jėzui Kristui visą galią danguje ir žemėje ir davė Jam vardą, aukščiau bet kokio vardo, ir Petras sakė, kad tai buvo Jo vardas, dėl tikėjimo Jo vardas, kaip luošys buvo išgydytas prie Šventyklos Vartų. Šiandien daromi šie nuostabūs dalykai tuo pačiu šlovingu vardu. Ir kai mes išgydomi tikėjimo malda, tai nėra vienintelis palaiminimas, kurį mes gauname, bet su tuo ateina ir nuodėmių atleidimo užtikrinimas. Jok. 5:15.

Dėkoju Dievui, kad šiandien šiame neramiame pasaulyje turime tokius žmones kaip Br. Branhamas, Ericksonas, Johnas Sproulas ir kitus, kuriems Dvasia suteikė Dieviško gydymo dovaną. Jėzus Kristus tas pats vakar, šiandien ir per amžius. Ir Jis yra kaip tik Tas, kuris gali ir yra pasiruošęs išgydyti mus, taip, kaip Jis skelbė Karalystės Gerąją Naujieną ir gydė žmones prieš devyniolika šimtmečių. Aš mačiau rugpjūčio 26 Joaną Gray, mažąjį kūdikį, kuris sirgo. Dabar ji jau 27 mėnesių ir yra visiškai sveika.

Jėzuje Kristuje Jūs,

G. W. Jones, 705 E. Maple St., Jeffersonville, Ind.

Mieli bičiuliai, ir kiti, kurie buvo išgydyti, norėtų pateikti savo liudijimus kaip Dievo galios liudininkai, bet mes neturime vietos šioje mažoje knygelėje. Šie liudijimai pateikti tam, kad paskatintų jus patikėti Jėzumi Kristumi ir pažinti jį kaip savo Išgelbėtoją ir Gydotoją.

Daug skaitančių Bibliją sako: "Jei tik aš gyvenčiau Biblijos laikais, eičiau pas Jėzų ir Jis man padėtų." Bičiuli, jis yra čia, kad tau padėtų, lygiai toks pat, kaip buvo aną dieną. Tik patikėk Šventąją Dvasią, Ji yra Jėzaus Liudytoja. Tiesiog ten, kur tu esi, prašau, patikėk Juo ir tu būsi išgydytas.

PAMOKSLAS

Mūsų tekstas remiasi Izaijo 53:5.

“Jis buvo sužeistas dėl mūsų neteisybių, sumuštas dėl mūsų kalčių. Baudimas dėl mūsų ramybės krito ant Jo ir Jo randais mes esame pagydyti.”

Taigi, bičiuliai, Biblija sako: “Jo randais mes esame pagydyti.” Ir mes sutiksime, kad vis dar turime nuodėmių atleidimą per praliętą Jo kraują, ką bebūtume padarę. Kodėl? Jūs sakote, kad tai buvo atpirkime. Argi ne atpirkime buvo ir Jo randai dėl Išgijimo? Tuomet jei atpirkimas dėl išgijimo prarado savo galią, tada jūs esate savo nuodėmėse; nes atpirkimas už jūsų nuodėmes atliktas per tą patį Kraują iš to paties žmogaus toje pačioje vietoje tuo pačiu metu tą pačią dieną.

Be to, jūs turėsite pripažinti, kad tai veikia kartu, arba kuris nors negalioja.

Ne, bičiuli, tu tiki tą patį Jėzų kaip išgijimui, taip ir nuodėmių atleidimui ir atpirkimas turės tokį patį efektą. Tai veiks tau bet kuriuo atveju, kai tu tikėsi, kad tai buvo padaryta dėl tavęs šią dieną, lygiai kaip tiems aną dieną.

Panašiai, kaip tu eitum prie upės persikelti keltu ir matytum kitus besikeliančius, tai kodėl gi tu negalėtum persikelti? Tu neitum pas kelto kapitoną pasiklausti, išplauks keltas, ar ne. Tu paprasčiausiai užmokėtum už kelionę, įliptum ir atsisėstum. Tai yra, tu pakylai pas vairininką, kad tave perkeltų per upę.

Tokiu pačiu būdu vyksta Dieviškas Išgydymas: tu matai kitus išgijusius ir lygiai taip pats gali būti išgydytas. Tiktai eik pas Jėzų. Šiuo atveju kelionės kaina yra tikėjimas, be to, tai yra pakilimas pas Jėzų, kad kiaurai tave peržvelgtų.

O, broli ir sese, patikėk Juo, tu taip pat gali būti išgydytas. Stebuklų dienos dar nepraėjo tiems, kurie tiki, tai nepraėjo.

Koki pirmą dalyką jūs padarote, kai planuojate pikniką? Jūs pasiimate motinos kalendorių ir žiūrite, ar tą dieną kalendorius numato lietų ar gerą orą. Jei tai bus giedra, jūs apsidžiaugsite. Tuomet sakysite: “Mes ruošime pikniką tą dieną.” Jūs prisipirksite užkandžių ir pasiruošite išvykai vien tik todėl, kad kalendorius pranešė giedrą.

O, broli ir sese, tu daugiau tiki kalendoriumi, kodėl tu negali patikėti Dievo Žodžiu? Atmink, kad Dievas visuomet turi tikinčiųjų, kodėl tu tuojau pat nenori tapti vienu iš jų? Perskaityk Morkaus 16 ir pamatysi, kad paskutinis paliepimas, duotas bažnyčiai, buvo gydyti sergančiuosius. Jis pasakė: “Ir tie ženklai lydės tuos, kurie tiki.”

Jeigu jūsų bažnyčia sako, kad jie tiki, o ženklai nelydi, tuomet, pagal Dievo Žodį, jie netiki.

Paprašyk šiandien kieno nors parodyti gerą tikinčiojo pavyzdį, tau nurodys žmogų, užimantį aukštą visuomeninę padėtį. Tą, kuris daug deda į aukų lėkštelę. O, mano bičiuli, kai kurie apie Dievą teišmano ne daugiau, nei Hottentotas apie Egipto naktį, o kai kurie iš jų yra nepriekaištingi seminarijų auklėtiniai. Bet tu neturi būti mokytas žmogus, kad pažintum Dievą. Tačiau tu turi padaryti daugiau, negu daugelis jų – tu turi tikėti, ir jei tikėsi, tie ženklai iš Morkaus 16:17–18 lydės tave, nes Jėzus pasakė, kad jie lydės.

Atmink, Morkaus 16 sakoma skelbti Gerąją Naujieną visai kūriniųjai. Jūs galite paklausti: “Br. Branhamai, kas yra ta Geroji Naujiena, kad žinotume, turime mes ją, ar ne. Ar tai yra Žodis?”

Paulius pasakė, kad Geroji Naujiena ateina pas mus ne tik žodyje, bet ir per Šventosios Dvasios Galią bei Pasireiškimą. Be to, ar tu neturi turėti Šventosios Dvasios Galios, kad pasireikštų šie ženklai iš Morkaus 16?

Pažvelk su manimi į 2-ą Timotiejaus 3 skyrių ir pamatysi, kad Šventoji Dvasia sako, kad paskutinėmis dienomis žmonės turės dievobaimingumo pavidalą, bet atmes josios jėgą, ir Biblija tau sako nusigręžti nuo tokių žmonių.

Argi tai ne ženklas, kad mes gyvename paskutinėmis dienomis? Žmonės atmeta galią išgyti ir tapti tokiais nepriklausomais nuo nuodėmių.

Bažnyčios tampa tokiomis šaltomis, kad termometras nusileidžia iki šešiasdešimties žemiau nulio. Tu negali patirti pergalės ir Dieviško Gydymo poveikio kartu su kortų kalade ar cigaretėmis. Kai kas į bažnyčią sekmadienio rytą eina su didžiuliu cigaru burnoje, atrodantys tarsi beragiai Texaso jautukai. Žodis sako išsikuopti nuo visokių nešvarumų. O, broli, nusigręžk nuo pasaulietiškų dalykų ir tarnauk Dievui. Tuomet Jis leis tau vaikščioti Savo Šventumo tiesiu keliu, kaip Izaijas kalbėjo 35-ame skyriuje.

Jei kas nors tau duotų pašto perlaidą 70.000 dolerių, tu iškart pradėtum džiūgauti. Jei aš paklausčiau tavęs, kodėl tu esi toks laimingas, tu atsakytum, kad turi 70.000 dolerių. Jei aš tuo suabejočiau, tu paduotum man tą pašto perlaidą. Jei aš pasakyčiau, kad tai tėra popieriaus gabalėlis su užrašu, tu nedelsiant atsakytum, kad čia turi būti 70.000 dolerių, padėtų Jungtinių Valstijų vyriausybės į banką anksčiau, nei buvo išrašyta pašto perlaida, todėl vyriausybė ją padengs.

Be to, žinok: Jokūbas 5:14 sako, kad tikejimo malda išgelbės ligonį. Tu gali pasakyti, kad tai – tik poperius su užrašu. Tačiau, broli, visas Dangus remiasi Biblija.

Kai tu skaitai Jo Žodį, atmink, kad šis pažadas yra tau. Taigi, pradėk džiaugtis ir tikėti, ir Jis išgydys tave.

Jis yra tas pats Dievas šiandien ir per amžius. Amen.

Išleista anglų kalba apie 1940-tuosius.
Perspausdinta anglų kalba 1991.
Išleista lietuvių kalba 1996.

Galite rašyti mums lietuvių kalba:

EHTOOVALON SANOMA RY
PL 159, 00531 HELSINKI
SUOMIJA

Anglų kalba:

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, Jeffersonville, Indiana 47131 U.S.A.

Copyright notice

All rights reserved. This book may be printed on a home printer for personal use or to be given out, free of charge, as a tool to spread the Gospel of Jesus Christ. This book cannot be sold, reproduced on a large scale, posted on a website, stored in a retrieval system, translated into other languages, or used for soliciting funds without the express written permission of Voice Of God Recordings®.

For more information or for other available material, please contact:

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. BOX 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org